Панове, в мене маленьке прохання.
Тобто це велике прохання,
Маленьке ж у тому розумінні,
Що неважко виконати його.
Отже, в мене маленьке прохання:

Я прошу не стріляти в дітей.
Розумієте, коли летять кулі,
Тим більше, коли падають бомби,
На жорстку землю падають діти.
Ніколи
ніхто не підійме Їх.
Звичайно, коли вбивають дорослих,
Це теж не дуже приємна річ.
Але зрозумійте, панове, діти…
Вони красиві, в'єтнамські діти:
Чорне волосся, круглі обличчя
І дуже мудрі очі у них —
Древньої культури відбиток.
А можливо-страждань відбиток,
А можливо — для нас незвичен
Азіатський розріз очей.

Ні, ви не думайте, я розумію,
Що є концесії та угоди,
Захист свободи, рівність, братерство
І безліч інших приємних слів.
Та доки на землю падають діти,
Усі наші книги та кінофільми,
Гучні промови й дотепні спічі
Не варті ламаного шага.

Мені не траплялося жодного разу
Прохати чогось у конгресу США.
Та зараз в мене маленьке прохання:

Я прошу не стріляти в дітей.
1968